

Зоряна Наконечна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0425-2064>

кандидат наук із соціальних комунікацій

Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника
(Львів, Україна)
n_zoria@ukr.net

УДК 070.488(477.83-25)“1923/1939”:82-92-7

ОСОБЛИВОСТІ ЖАНРУ ФЕЙЛЕТОНУ У ЛЬВІВСЬКІЙ ГАЗЕТІ «НОВИЙ ЧАС» (1923–1939 рр.)

DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2022-1-10>

Досліджено фейлетони газети «Новий Час» за весь період її існування (1923—1939), проаналізовано їхню тематику, зафіксовано авторів публікацій цього сатиричного жанру художньо-публіцистичної літератури, розкрито окремі псевдоніми, подано кількісні характеристики активності певних фейлетоністів, а також назви рубрик, використовувані для цих публікацій.

Ключові слова: газета «Новий Час», фейлетон, рубрика, сатирик, тематика, псевдонім, криптонім.

Постановка проблеми. Сьогодні на порядку денному дослідників-пресознавців перебуває історія української журналістики XIX—XX ст., – стверджує знана науковиця у цій сфері Л. Сніцарчук і ретельно обґрунтовує свою позицію у статті «The Journalism and Journalists: discursive practice of ukrainian press in Galicia during interwar period» [16]. Адже саме докладне опрацювання змісту українських часописів дає змогу об’єктивно, без ідеологічних викривлень та суб’єктивних трактувань [6] не лише відтворити історію періодичних видань, а й унаочнити тогочасну громадсько-політичну дійсність, стан мистецтва і літератури у певний період тощо. Власне у цьому контексті викликають зацікавлення фейлетони «Нового Часу», які ще не ставали об’єктом спеціального наукового інтересу.

Мета статті – виявлення та фіксація фейлетонів, опублікованих на сторінках львівської газети «Новий Час» (1923—1939), які ми диференціювали за авторами, що дало змогу визначити найактивніших з них, а також акцентування уваги на тематиці цих художньо-публіцистичних текстів.

Об'єкт дослідження – фейлетони, опубліковані в газеті «Новий Час» (1923—1939), та їхні автори.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Сатирично-гумористичні публікації на сторінках української преси 20–30-х рр. ХХ ст. доволі рідко стають об'єктами окремих сучасних наукових досліджень, хоча, завдяки своїй оперативності, вони дають точне розуміння тогочасної події. Серед останніх публікацій цієї тематики – праця М. Михалюк «Часопис “Діло” як платформа журналістських виступів Романа Купчинського (1924–1939 рр.)», в якій, зокрема, йдеться і про фейлетони Р. Купчинського [12]. Певну необхідну інформацію ми віднайшли у статтях про життя та діяльність українських письменників, які працювали й у цій ніші: В. Гірний [7], Р. Голян [10], Р. Купчинський [13], Ю. Шкрумеляк [11]. Чимало сучасних наукових публікацій присвячено класику української сатиричної прози ХХ ст. Остапу Вишні [як-от: 2], гуморески якого редакція активно передруковувала з харківських періодичних видань. Прагнучи з'ясувати прізвиська фейлетоністів (з огляду на активність польської цензури майже всі твори цього жанру підписано псевдонімами або ж криптонімами і не завжди можна віднайти інформацію про автоніми авторів), ми використали працю О. Дея [5], а також книгу Надії Браїлян «Приховані імена: словник псевдонімів і криптонімів українських авторів ХІХ–ХХІ ст.» [1], яка готується до друку.

Для кращого розуміння жанру фейлетону, розвитку його історії, зокрема в українській журналістиці, нам стали у нагоді відповідні праці науковців Н. Герасимчук [3], О. Глушко [4], Г. Калантаєвської [9], Ю. Ярмиша [15].

Методи дослідження. Зважаючи на велику кількість віднайдених фейлетонів, використано метод класифікації, що допоміг їх згрупувати за авторами і тематикою, а також метод узагальнення для виявлення типових рис, притаманних досліджуваному об'єкту. Завдяки порівняльно-аналітичному методу виявлено однотипні та відмінні риси цих публікацій. Вивчення творчого шляху фейлетоністів здійснено за допомогою біографічного методу.

Виклад основного матеріалу. Редакція газети «Новий Час» (Львів, 1923—1939) надавала особливого значення сатирично-гумористичним публікаціям, про що свідчить наявність рубрик

«Малий фельетон», «Прижмуреним оком», «Шилом і палкою», що часто з'являлися на сторінках видання.

Найактивнішим фейлетоністом «Нового Часу» був письменник-гуморист, журналіст Василь Гірний. Упродовж 1931–1939 рр. під рубриками «Смалені дуби» (1931 р.) та «Малий фельетон» (1932—1939 рр.) газети було опубліковано понад 160 невеликих за обсягом різноматематичних сатирично-гумористичних творів, підписаних Федь Триндик (псевд. В. Гірного). Актуалізуючи злободенні проблеми – бідність українців (Образки із села. Теорія еволюції. 1932. Ч. 109), профанацію науки (Популярно-наукова стаття. 1932. Ч. 144), громадсько-політичну подієвість («Крушельницизм». 1933. Ч. 165; Світова революція Масарика. 1934. Ч. 8; Політика й політиканство. 1938. Ч. 240), він не оминав увагою і поганий стан української преси (Село читає газету. 1934. Ч. 43). Так, щодо «Народньої Справи» іронічно зауважував: «...тільки як передплатників прибуде, довжників зменшиться, часопись збільшиться вчетверо – то й редакцію треба буде розширити» («Народня Справа» (Помічення й замітки). 1932. Ч. 148). Федь Триндик критикував часопис «Русській Голос», зокрема за заклик редакції називати все українське російським (Апелюю. 1931. Ч. 139), газету «Діло» (та й інші періодичні видання) – за розміщення комерційних оголошень серед «найповажніших статтів» (Анонси. 1931. Ч. 141). Доволі критично Федь Триндик відгукнувся про збірку поезій Б. І. Антонича «Привітання життя», цитуючи окремі рядки з віршів автора і доповнюючи їх власними дошкульними коментарями (З творчости молодих. 1932. Ч. 15).

До слова, В. Гірний активно публікував сатиричні твори на сторінках інших часописів концерну «Українська Преса» («Комар», «Народня Справа», «Наш Прапор»).

Проти панування польської влади на західних теренах України активно виступав у газеті Аристид Шишка (справж.: Роман Голіян), який 1927 р. «стає на постійну працю» [10] в редакції «Нового Часу». У 1926—1927 рр. і на початку 1928 р. він фактично був автором рубрики «Прижмуреним оком». За цей період у «Новому Часі» зафіксовано понад 50 його фейлетонів. Ставлення Аристида Шишки до існуючої влади, зокрема, простежується у висновках до фейлетону «Добра система»: «Виходить, що польська система проби розуму – знаменита. Самих невідкличних патентованих дурнів випускає. Міністеріяльних!»

(1926. Ч. 50). Позиція фейлетоніста не залишилася без уваги польських цензорів, що і стало причиною білих плям в деяких його сатиричних творах і вилучення фейлетону «Сімнадцятого липня» (1926. Ч. 49). Зауважимо, що гостре перо автора спрямовувалося і на радянську владу, і на євреїв.

До всіх часописів концерну активно дописував уже знаний на той час український письменник, поет, публіцист, редактор, співробітник «Української Преси» Юра Шкрумеляк [14, с. 237—238], який фактично і започаткував у газеті рубрику «Малий фейлетон» 1923 р. публікацією «Для розради» (1923. Ч. 4). Під псевдонімом Максим Цимбала-Гнотик (Максим Гнотик; Цимбала) він, зокрема, опублікував у «Новому Часі» (1923, 1926—1927 рр.) 36 фейлетонів. Припускаємо, що Ю. Шкрумеляк також підписувався як Панько Мантило (П-ко Мантило. До Цимбала та Нанашка лист Панька Мантила. 1927. Ч. 4), оскільки віршованою прозою фейлетони в газеті писав лише він. Як приклад наведемо слова автора, що дають розуміння і тематики більшості його фейлетонів, і способу їх мовностилістичного оформлення: «Дайте спокій! Ми не хочем України в польській інтерпретації – шкода нашої інтерпеляції! Ідіть на вакації! Це каже вам ваш Гнотик без констеркації» (Рими на «акції». 1927. Ч. 37).

Інший співробітник газети «Новий Час», який одразу після Ю. Шкрумеляка почав наповнювати її контент сатирично-гумористичними публікаціями, – Роман Купчинський. Вже у ч. 7 за 1923 р., у рубриці «Шилом і палкою», під псевдонімом Зиз він опублікував фейлетон «Титули (Практичні поради для тих, які не мають ніякого титула)». Упродовж 1923—1924, 1939 рр. (псевд.: Зиз, Харко), 1926 р. (псевд.: Галактіон Чіпка) опублікував ще декілька сатирично-гумористичних творів. Зокрема, увагу привертає особливо актуальний у сучасних реаліях фейлетон про російськомовну газету «Воля народу». Не вдаючись до аналізу цієї публікації, зачитуємо короткий діалог, що засвідчує не лише позицію автора, а й ставлення до росіян багатьох українців: «– Тату, чорт у хату лізе! – Нічого сину, добре що не москаль!» (Харко. Нема роду без вроду. 1924. Ч. 79).

«Ви тим не переймайтеся, що папір дорогий, що друкарні за післяплатою друкувати не хочуть, що податки згори треба платити, що адміністратор з вашої причини має тепер менше волосся, як на світ народився...» – іронічно звертався до післяплатників «Нового Часу» (і не тільки!) ще один автор газети

(Гіякинт Брунька. Відозва для післяплатників. 1934. Ч. 244)¹. Іван Смолій (саме він підписувався цим псевдонімом), на відміну від інших фейлетоністів, які зазвичай зосереджували увагу читачів на тогочасних політичних реаліях, перш за все писав на актуальні соціальні теми – про часописи, нові податки, театр, моду тощо (Гіякинт Брунька. Ще один юбилей... 1934. Ч. 229; Гіякинт Брунька. Жіноча мода. 1934. Ч. 289; ін.).

Фейлетони і гумористичні памфлети іншого автора – Степана Чарнецького, відомого сучасним українцям перш за все як автора пісні «Ой, у лузі червона калина»², – подано у газеті 1930—1931 рр. (під псевд. Ст. Шманьковецький; рубрика «Малий фейлетон»), 1934 р. (під псевд. Терентій Капець; рубрика «Малий фейлетон») і найбільше – 1937 р. (під псевд.: Тиберій Горобець, Т. Горобець, Тойсам; рубрики: «Малий фейлетон» і «З дороги життя»). С. Чарнецький, як і більшість авторів фейлетонів, зосереджував увагу на громадсько-політичних подіях, але не оминав й культурні акції. Наприклад, у 25-ліття акторської діяльності Ст. Шманьковецький привітав фейлетоном Василя Коссака, наголосивши, що «чорний та гіркий той акторський хліб» (Ясна хвилина. 1931. Ч. 146).

Окрім авторів, які певний час публікували свої фейлетони в газеті «Новий Час», були й такі, матеріали яких з'являлися у виданні лише зрідка. Так, під рубрикою «Малий фейлетон» редакція подала твір А. Аверченка (Покровитель штуки. 1929. Ч. 77). Під власними прізвищами у рубриці «Малий фейлетон» вміщено твори Поліщука (Антоша з Холму на Поліссю. 1928. Ч. 23), Володимира Мацькова (В день св. Петра і Павла. 1931. Ч. 76), Михайла Островерхи (На коцюбі до коржиків. Спогад під Андрія. 1934. Ч. 278), Кліма Панька (як-от: Диктатура. 1931. Ч. 108). Під псевдонімами, які вдалося ідентифікувати за допомогою праці Н. Брайлян [1] і словника О. Дея [5], опубліковано твори М. Топольницького (під псевд.: Микола

¹ Проблему післяплати за часопис, яка негативно впливала на фінансове становище часопису, порушував також Федь Триндик у рубриці «Малий фейлетон» (Післяплатники. 1932. Ч. 171).

² «В роки російсько-української війни, а особливо з початком російського повномасштабного вторгнення у лютому [2022 р.] , пісня набула популярності не тільки в Україні, а й в світі, посівши перші сходинки в музичних чартах. «Ой у лузі червона калина» стала символом незламності українців, боротьби за свою державність та свободу», – беззастовідно стверджує краєзнавець Максим Огородник (<https://suspilne.media/230027-avtor-pisni-oi-u-luzi-cervona-kalina-stepan-carneckij-rodom-z-ternopilini>).

Зорко; «Календарний» рік 1925. 1924. Ч. 58), Й. Підляшецького (під псевд.: Архип Степун; Терпець. 1931. Ч. 144; Пресурока (Правдива історія). 1932. Ч. 21), Едварда Козака (під крипт.: ЕКО; Веселий ювілей. 1936. Ч. 5), О. Андрієвського (під псевд.: Андибер; «Бунт армії російської». 1937. Ч. 110).

Низку підписів під фейлетонами ідентифікувати не вдалося. Зокрема, надалі невідомими залишаються Всеволод (Нові гості. 1923. Ч. 15), Терешко Шпичка (в 1924, 1929—1932, 1935 рр.; як-от: Про погоду і нашу не свою землю. 1935. Ч. 19; Дозвольте!... Чи можна сказати правду?... 1929. Ч. 108; Клопіт з мовою. 1931. Ч. 25), Матвій Хмара (Мої новини. 1928. Ч. 123; Порада Калити. 1928. Ч. 125); Іван (кілька творів у 1931—1933 рр.; як-от: Новий тип Українця. 1932. Ч. 14; Із великопісних роздумувань (Присвячую «Новій Зорі»). 1932. Ч. 74), Олесь Степовий (Вічні агасфери. 1931. Ч. 145), Нечипир (Откуда земля руская... 1932. Ч. 23), Гриць Муха (14 фейлетонів у 1936 р.; наприклад: Тягарі й обовязки. 1936. Ч. 225; Висока політика. 1936. Ч. 284). Окрім того, нами не встановлено, хто саме приховувався за підписами: В. Бистрий (Скажені індики. 1924. Ч. 34), Богомаз (Двадцять кілька й пів. 1928. Ч. 159), Чугайстир (Розмова з Добродієм Прутом. 1931. Святочний додаток до Ч. 39), Ямб (Кріза. 1932. Ч. 164), Онисим Губка (Кожний щадить, як знає... 1934. Ч. 247), Дуду («Дайош послідовність?». 1934. Ч. 274), Іван Перебийніс (Поетична крамниця. 1934. Ч. 268), Спиридон Шпилька (Геніяльна голова. 1934. Ч. 234), Хома (Де нам купувати? 1935. Ч. 71), Амос (Дика претенсія. 1937. Ч. 54).

З-поміж неідентифікованих авторів чи не найбільше від польської цензури потерпав співробітник редакції «Нового Часу» (про свою причетність до видавання цього часопису він писав у фейлетонах) Терешко Шпичка. Вже у ч. 24 1924 р. фейлетоніст дозволив собі кпинити над поліцією, яка прибула на студентський «Чайний вечір», а молодь «пустила поголоску», що насправді це актори, і продовжила виставу. «Отже мушу замітити, що товариші, які грали ролі комісаря, поліціантів і інших шпіців не ввійшли такби сказати в свої ролі, не простудіювали їх послідовно до кінця», – іронізував Терешко Шпичка (цей фрагмент теж був конфіскований, але нам вдалося його прочитати у примірнику газети до конфіскації, який зберігається у відділі україніки ЛННБ України ім. В. Стефаніка). Було також конфісовано частину фейлетону, присвяченого Львівському університету (Горе од

ума. 1924. Ч. 82), і повністю вилучено фейлетон «Про ненаситну пельку і ще дещо» (1935. Ч. 17).

Із «запозичених» сатирично-гумористичних творів згадаємо передруки з харківських «Вістей» творінь блискучого майстра гумористичних оповідань та фейлетонів Остапа Вишні (1923, 1927—1928 рр.), а також переклади сатиричних оповідань російського радянського письменника-новеліста українського походження Михайла Зощенка (1929 р.).

За 17 років існування газети нам вдалося віднайти понад 600 фейлетонів, опублікованих на її сторінках. Найчастіше авторами цих творів були співробітники концерну «Українська Преса», однак траплялися письменники та громадсько-політичні діячі, які не мали стосунку до роботи редакції. Василь Гірний, Роман Голіян, Степан Чарнецький, Юрій Шкрумеляк та ін., використовуючи сатиричний підтекст, прагнули впливати на громадську думку та одночасно – оминати польську цензуру (звичайно, це не завжди вдавалося, білі плями траплялися і в коротких фейлетонах). З огляду на складні політичні обставини аналізованого періоду саме громадсько-політична тематика переважала у публікаціях цього жанру. Зрідка критиковано певні часописи (польські або проросійські), окремі теми в літературі чи мистецтві. Загалом, жанр фейлетону дозволяв порушувати драстичні теми, що цікавили галицьке громадянство, однак не завжди могли до нього потрапити через інформаційні і тим паче аналітичні публікації, які найбільш ретельно контролювала цензура. Окрім того, скласти уявлення про життя в СРСР читачу дозволяли передруки та переклади творів таких майстрів сатирично-гумористичного слова, як Остап Вишня і Михайло Зошенко.

Література

1. Брайлян Н. Приховані імена: словник псевдонімів та криптонімів українських авторів XIX—XXI ст.: рукопис.
2. Гарачковська О. Жанрово-стильова типологія української сатирично-гумористичної прози доби «Розстріляного Відродження». *Літературний процес: методологія, імена, тенденції*: зб. наук. пр. Київ, 2016. № 7. С. 163—167.
3. Герасимчук Н. Г. Різновиди фейлетону (досвід французької та української преси). *Журналістика*: наук. зб. Київ, 2011. Вип. 10(35). С. 109–116.

4. Глушко О. К. Художня публіцистика: європейські традиції і сучасність: монографія. Київ: Арістей, 2010. 192 с.
5. Дей О. І. Словник українських псевдонімів та криптонімів (XVI—XX ст.). Київ: Наукова думка, 1969. 560 с.
6. Дроздовська О. Преса як джерело вивчення історії українських ЗМІ (1900—1939 рр.). *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. Львів, 2021. Вип. 11(29). С. 142—169. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11\(29\)-8](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11(29)-8).
7. Заброварний С. Гірний Василь Петрович. *Енциклопедія Сучасної України*. Київ, 2006. Т. 5. С. 630.
8. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості: підручник. 2-ге вид., переробл. і доповн. Львів: ПАІС, 2004. С. 249—252.
9. Калантаєвська Г. П. Проблеми українського суспільства початку ХХ ст. у фейлетонах і нарисах С. Черкасенка. *Філологічні трактати*. Суми, 2011. Т. 3. № 11. С. 22—28.
10. Качор А. Роман Голян. Пам'яті визначного журналіста і громадянина. *Свобода*. 1967. Ч. 50.
11. Мельник І. Згадаймо Юрія Шкрумеляка. *Збруч*. 2015. 18 квіт. URL: <https://zbruc.eu/node/35124> (дата звернення: 20.05.2022).
12. Михалюк М. Часопис «Діло» як платформа журналістських виступів Романа Купчинського (1924—1939 рр.). *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. Львів, 2017. Вип. 7(25). С. 412—427.
13. Роман Купчинський – творець історії Українських Січових Стрільців. *Рідна країна*: світоглядний портал. URL: <https://ridna.ua/2018/09/roman-kupchynskiy-tvorets-istoriji-ukrajinskyh-sichovyh-striltziv/> (дата звернення: 20.05.2022).
14. Сніцарчук Л. В. Українська сатирично-гумористична преса Галичини 20—30 рр. ХХ ст.: історико-функціональний аспект та інтерпретаційні особливості. Львів, 2001. 240 с.
15. Ярмиш Ю. Ф. Жанри сатиричної публіцистики: навч. посіб. Київ, 2003. 156 с.
16. Snitsarchuk L. The Journalism and Journalists: discursive practice of ukrainian press in Galicia during interwar period. *Ukrainian journalism: history and modernity*. LAP Lambert Academic Publishing, 2020. P. 108—125.

References

1. Brailian, N. Prykhovani imena: slovnyk psevdonom ta kryptonimiv ukrainskykh avtoriv XIX—XXI st. [Secret names: a dictionary of Ukrainian authors' pseudonyms and cryptonyms of the 19th-21st centuries], rukopys (in Ukr.).
2. Narachkovska, O. (2016). Zhanrovo-stylova typologia ukrainskoi satyrychno-humorystychnoi prozy doby «Rozstrilianoho Vidrodzhennia» [Genre and stylistic typology of ukrainian satirical-humorous prose of the

«Executed Renaissance» epoch], *Literaturnyi protses: metodolohiia, imena, tendentsii*: zb. nauk. pr., Kyiv, (7), 163—167 (in Ukr.).

3. Herasymchuk, N. H. (2011). Riznovydy feiletonu (dosvid frantsuzkoi ta ukraïnskoi presy) [Types of feuilleton (practice of the French and Ukrainian press)], *Zhurnalistyka*: nauk. zb., Kyiv, (10(35), 109—116 (in Ukr.).

4. Hlushko, O. K. (2010). Khudozhnia publitsystyka: yevropeïski tradytsii i suchasnist: monohrafiia [Literary journalism: European traditions and modernity: monograph], Kyiv: Aristei, 192 (in Ukr.).

5. Dei, O. I. (1969). Slovnyk ukraïnskykh psevdonimiv ta kryptonimiv (XVI—XX st.) [Dictionary of Ukrainian pseudonyms and cryptonyms (17th–20th centuries)], Kyiv: Naukova dumka, 560 (in Ukr.).

6. Drozdovska, O. (2021). Presa yak dzherelo vyvchennia istorii ukraïnskykh ZMI (1900—1939 rr.) [The press as a source for studying history of the ukrainian print media (1900–1939s)], *Zbirnyk prats Naukovodoslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (11(29), 142—169 (in Ukr.). DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11\(29\)-8](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11(29)-8).

7. Zabrovarnyi, S. (2006). Hirnyi Vasyl Petrovych, *Entsyklopediia Suchasnoi Ukrainy*, Kyiv, (5), 630 (in Ukr.).

8. Dzoroveha, V. (2004). Teoriia i metodyka zhurnalistyky tvorchosti: pidruchnyk [Theory and methodology of journalistic creativity: a textbook], 2-he vyd., pererobl. i dopovn., Lviv: PAIS, 249—252.

9. Kalantaïevska, H. P. (2011). Problemy ukraïnskoho suspilstva pochatku XX st. u feiletonakh i narysakh S. Cherkasenko [Problems of Ukrainian society at the beginning of the 20th century in the feuilletons of S. Cherkasenko], *Filolohichni traktaty*, Sumy, (3, 11), 22—28 (in Ukr.).

10. Kachor, A. (1967). Roman Holiiian. Pam'iaty vyznachnoho zhurnalista i hromadianyna [Roman Holiiian. In memory of an outstanding journalist and citizen], *Svoboda*, (50) (in Ukr.).

11. Melnyk, I. (2015). Zghadaimo Yuriiia Shkrumeliaka [Let's remember Yuri Shkrumelyak], *Zbruch*, 18 kvit. Retrieved from <https://zbruc.eu/node/35124> (date of application: 20.05.2022) (in Ukr.).

12. Mykhaliuk, M. (2017). Chasopys «Dilo» yak platforma zhurnalistykykh vystupiv Romana Kupchynskoho (1924—1939 rr.) [*Dilo* journal as a platform for Roman Kupchynsky journalistic appearance (1924—1939)], *Zbirnyk prats Naukovodoslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (7(25), 412—427 (in Ukr.).

13. Roman Kupchynskiy – tvorets istorii Ukraïnskykh Sichovykh Striltsiv [Roman Kupchynsky is the author of the Ukrainian Sich Rifleman history], *Ridna kraina*: svitohliadnyi portal. Retrieved from <https://ridna.ua/2018/09/roman-kupchynskiy-tvorets-istoriji-ukrajinskykh-sichovykh-striltsiv/> (date of application: 20.05.2022) (in Ukr.).

14. Snitsarchuk, L. V. (2001). Ukraïnska satyrychno-humorystychna presa Halychyny 20—30 rr. XX st.: istoryko-funktsionalnyi aspekt ta interpretatsiini osoblyvosti [The Ukrainian satirical and humorous press of Galicia in the

20th-30th of the 20th century: historical-functional aspect and interpretive features], Lviv, 240 (in Ukr.).

15. Yarmysh, Yu. F. (2003). Zhanry satyrychnoi publitsystyky [Genres of satirical journalism]: navch. posib., Kyiv, 156 (in Ukr.).

16. Snitsarchuk, L. (2020). The Journalism and Journalists: discursive practice of ukrainian press in Galicia during interwar period, *Ukrainian journalism: history and modernity*, LAP Lambert Academic Publishing, 108—125 (in Eng.).

Zoriana Nakonechna

Candidate of Social Communications
Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv
(Lviv, Ukraine)

THE CHARACTERISTICS OF THE FEUILLETON GENRE IN THE LVIV NEWSPAPER «NOVY CHAS» (1923-1939)

This paper investigates the feuilletons of the newspaper «Novy Chas» (Lviv, 1923–1939), of which more than 600 were published during the 17 years of publication.

The authors of these publications were established, and their pseudonyms were revealed, since almost all of them hid their real surnames. The most active feuilletonists, as well as those who published irregularly or had a single publication in this genre, were identified. The problematic of the studied feuilletons were determined, and position of their authors in relation to the Polish government and certain ethnic groups was established.

The paper outlines the names of authors whose works were reprinted from other periodicals, namely: the classic satirical genre of Ostap Vyshnia, who lived and worked in the territory of Soviet Ukraine, as well as the Russian Soviet writer-novelist of Ukrainian origin Mykhailo Zoshchenko.

More than 160 satirical articles by Vasyl Girny, as well as materials by other authors of this publication, such as Roman Goliyan, Stepan Charnetsky, and Yuriy Shkrumelyak, were noticed on the pages of the «Novy Chas» newspaper.

Keywords: Novy Chas newspaper, feuilleton, column, satirist, subject, pseudonym, cryptonym.